

J. Cook: NATO Ukrajinu nebrání. Vráží jí nůž do zad

- CZ24 News | 20. července 2023

USA/EU/UKRAJINA: Summit NATO, který se konal tento týden v Litvě, jen podtrhl naprosté pokrytectví západních představitelů, kteří pokračují v zástupné válce na Ukrajině s cílem „oslabit“ Rusko a sesadit jeho prezidenta Vladimira Putina. Spojené státy i Německo daly před summitem jasně najevo, že budou blokovat přijetí Ukrajiny do NATO, zatímco se nachází uprostřed války s Ruskem. Toto poselství v úterý oficiálně [oznámil](#) generální tajemník NATO Jens Stoltenberg.

Ukrajinský prezident Volodymyr Zelenskij se [rozohnil](#), že NATO dospělo k „absurdnímu“ rozhodnutí a projevuje „slabost“. Britský ministr obrany Ben Wallace neztrácel čas, aby ho [pokáral](#) za nedostatek „vděčnosti“.

Obává se, že pokud Kyjev vstoupí do vojenské aliance v této fázi, budou členové NATO muset přikročit k obraně Ukrajiny a bojovat přímo proti Rusku. Většina západních států se vzpírá představě konfrontace tváří v tvář s jaderně vyzbrojeným Ruskem – namísto současné zástupné konfrontace placené výhradně ukrajinskou krví.

Je tu však ještě dvojsmyslnější podtext, který je zamlčován: skutečnost, že NATO je zodpovědné za udržování války, kterou nyní uvádí jako důvod pro vyloučení Ukrajiny ze vstupu do vojenské aliance. NATO dostalo Kyjev do současné krvavé šlamastyky – ale není připraveno mu pomoci najít cestu ven.

Bylo to koneckonců NATO, které se rozhodlo od roku 2008 otevřeně koketovat s Ukrajinou a slibovat jí případné členství – s neskrývanou nadějí, že jednoho dne bude aliance [moci hrozivě napnout](#) své vojenské svaly na prahu Ruska.

Byla to právě Velká Británie, která zasáhla několik týdnů po ruské invazi v únoru 2022 a pravděpodobně na příkaz Washingtonu [zmařila](#) jednání mezi Kyjevem a Moskvou – [rozhovory](#), které mohly ukončit válku v rané fázi, než Rusko začalo zabírat území na východní Ukrajině.

Tehdy by byla dohoda mnohem jednodušší než nyní. S největší pravděpodobností by vyžadovala, aby se Kyjev zavázal k neutralitě, a ne k tajné [integraci](#) do NATO. Moskva by také požadovala ukončení [politických](#), [právních](#) a [vojenských](#) útoků ukrajinské vlády na ruskojazyčné obyvatelstvo na východě země.

Nyní bude hlavním překážkou dohody přesvědčit Kreml, aby důvěřoval Západu a zrušil anexi východní Ukrajiny, a to za předpokladu, že NATO někdy umožní Kyjevu znovu zahájit rozhovory s Ruskem.

A konečně, jsou to členové NATO, zejména USA, kteří dodávají obrovské množství vojenské techniky, aby prodloužili boje na Ukrajině – a udržují tak počet mrtvých [na obou stranách](#).

Vlhká záležitost

Stručně řečeno, NATO nyní využívá válku, pro kterou udělalo vše, aby ji podnítilo, jako záminku k tomu, aby zabránilo Ukrajině vstoupit do aliance.

Jinak řečeno, vzkaz, který NATO vyslalo Moskvě, je, že Rusko učinilo přesně to správné rozhodnutí o invazi – pokud je cílem, jak Putin vždy tvrdil, zajistit, aby Kyjev zůstal neutrální.

Právě válka zabránila tomu, aby byla Ukrajina zcela začleněna do západní vojenské aliance. Je to válka, která zabránila přeměně Ukrajiny v předsunutou základnu NATO, kde by Západ mohl [umístit rakety](#) s jadernými hlavicemi jen několik minut od Moskvy.

Kdyby Rusko neprovedlo invazi, Kyjev by mohl urychlit to, co už tajně dělal: integrovat se do NATO. Co má tedy Zelenskyj vyvodit z vyloučení z NATO poté, co svou zemi zavázal k pokračující válce namísto jednání a neutrality?

Tolik opěvovaná ukrajinská „jarní protiofenzíva“ se zatím změnila ve vlašnou záležitost, a to navzdory [výrokům](#) západních médií o „pomalém pokroku“. Moskva si drží ukrajinská území, která [aneštovala](#).

Dokud Kyjev nedokáže „vyhrát válku“ – a zdá se, že nemůže, pokud NATO nebude ochotno bojovat přímo s Ruskem a riskovat jadernou konfrontaci – bude vyloučen z vojenské aliance. Hlava 22.

Nečekejte, že na tuto hádanku upozorní západní establishmentová média, která se zdají být neschopná dělat něco jiného než přerývat tiskové zprávy NATO a jásat nad většími zisky západního válečného průmyslu.

Válečné zločiny

Další takovou hádankou je rozhodnutí Bidenovy administrativy z minulého týdne [dodat Ukrajině kazetovou municí](#) – malé bomby, které když nevybuchnou, leží skryté jako miny a zabíjejí a mrzačí civilisty po celá desetiletí. V některých případech je až třetina z nich „nefunkční“ a vybuchuje po týdnech, měsících nebo letech.

Krok Washingtonu následuje po nedávných dodávkách Velké Británie na Ukrajinu [granáty s ochuzeným uranem](#), které během bojů a po nich zamořují okolí radioaktivním prachem. Důkazy z oblastí, jako je Irák, kde USA a Británie vystřelily velké množství těchto střel, [naznačují](#), že následky mohou zahrnovat nárůst rakoviny a vrozených vad po desetiletí.

Bílý dům byl v loňském roce až příliš připraven [odsoudit](#) používání kazetových bomb jako válečný zločin – přitom to bylo Rusko, kdo stál před obviněním z jejich používání. Nyní je to Washington, kdo umožňuje Kyjevu páchat tytéž válečné zločiny.

Více než 110 států – samozřejmě bez USA – [ratifikovalo](#) mezinárodní úmluvu z roku 2008, která zakazuje kazetovou munici. Mnohé z nich jsou součástí NATO.

Vzhledem k vysoké míře „zmetkovitosti“ amerických kazetových bomb se zdá, že prezident Joe Biden porušuje americké zákony, když dodává zásoby na Ukrajinu. Bílý dům se může odvolávat na výjimku pouze v případě, že vývoz těchto zbraní uspokojuje „zásadní zájem národní bezpečnosti USA“. Biden se zjevně domnívá, že „oslabení“ Ruska – a proměna části Ukrajiny v zónu smrti pro civilisty na další desetiletí – je právě takovým životně důležitým zájmem.

Zoufalá opatření

Zatímco oficiální verze zní, že tento nejnovější eskalační krok USA pomůže Kyjevu „vyhrát válku“, pravda je poněkud jiná. Biden se nevyhnul přiznání, že Ukrajině – a NATO – docházejí konvenční zbraně pro boj s Ruskem. Jedná se o [zoufalé provizorní opatření](#).

Většina členů NATO sice podepsala úmluvu o zákazu kazetové munice, ale zdá se, že jsou více než ochotni nad rozhodnutím Washingtonu přivřít oči. Německý prezident Frank-Walter Steinmeier,

který úmluvu podepsal ve své dřívější funkci ministra zahraničí, tento týden prohlásil, že Berlín by neměl americkou dodávku blokovat, [protože](#) by to „znamenal konec Ukrajiny“.

Jinými slovy, uchýlení se ke kazetové munici je přiznáním, že to Kyjev a jeho partneři z NATO – nikoliv Moskva – byli válkou vojensky oslabeni.

Údajně „humanitární válka“ ze strany Západu – vzpomeňme na Afghánistán, Irák, Libyi a Sýrii – se opět stává pravým opakem. Stejně jako všechny předchozí zbraně dodané na Ukrajinu jsou i kazetové bomby dodávány proto, aby se oddálilo nevyhnutelné: nutnost Kyjeva zahájit rozhovory s Moskvou o ukončení bojů.

A každým dnem, kdy se takové rozhovory odkládají, ztrácí Ukrajina více svých bojovníků a potenciálně i více svého území.

Hrůzy kazetových bomb

Není to tak, že by si Washington nebo zbytek NATO nebyly vědomy účinků používání kazetových bomb. [Odhaduje se](#), že USA jich během „tajné války“ proti Laosu před více než půl stoletím svrhly 270 milionů. Až 80 milionů z nich nevybuchlo.

Od ukončení bombardování v roce 1973 bylo údajně těmito malými nášlapnými minami rozmístěnými po celém území Laosu zabito nebo zraněno nejméně 25 000 lidí – z toho 40 % dětí.

V nedávné době použily USA kazetovou municí při svých invazích do Afghánistánu a Iráku.

Hun Sen, premiér Kambodže, kterou USA bombardovaly spolu s Laosem během války ve Vietnamu, tento týden připomněl světu, jaké hrůzy se v ní skrývají. Poznamenal, že ani po půl století Kambodža nenašla způsob, jak všechny výbušniny zničit: „*Skutečnými oběťmi budou Ukrajinci*,“ [řekl](#).

Toto varování však na Ukrajině pravděpodobně padne na úrodnou půdu. Zelenskému, vůdci, který byl západními médii téměř blahořečen, není používání kazetových bomb cizí. Ačkoli novináři raději zmiňují pouze jejich použití Ruskem, skupiny na ochranu lidských práv [zdokumentovaly](#), že Kyjev od roku 2014 střílí kazetovou municí na vlastní obyvatelstvo na východě Ukrajiny.

Potřeba chránit ruskojazyčné komunity na východě Ukrajiny před vlastní vládou – a před ukrajinskými ultranacionalisty v ukrajinské armádě – byla jedním z hlavních důvodů, které Moskva uvedla pro zahájení invaze. Deník *New York Times* [informoval](#), že Kyjev loni použil kazetové bomby na malou ukrajinskou vesnici na východě země.

Podle vyšetřování organizace Human Rights Watch ukrajinské síly v loňském roce rovněž vypálily kazetovou municí na ukrajinské město Iziium, přičemž zabily nejméně osm civilistů a 15 dalších zranily.

Vzhledem k této historii by bylo pošetilé, kdyby Washington bral za bernou minci ujištění Zelenského vlády, že americké dodávky kazetových bomb budou střílet pouze na ruské jednotky. Vše nasvědčuje tomu, že budou pravděpodobně použity i na civilní oblasti na východě Ukrajiny.

Dvojí standard

Veřejně se evropští představitelé snaží zachránit své svědomí tím, že naznačují, že pro poskytnutí kazetové munice Kyjevu existují výjimečná ospravedlnění. Bomby jsou údajně nezbytné, má-li Ukrajina bránit své území před ruskou agresí a okupací.

Pokud je však toto skutečně měřítkem NATO, pak existuje jiný výjimečný, utlačovaný stát, který tuto municí potřebuje neméně: Palestina.

Stejně jako Ukrajina se i Palestinci zmocnili svého území nesmiřitelný nepřítel. A stejně jako Ukrajina čelí Palestinci neustálým vojenským útokům okupační armády.

Okupační síly se vždy nakonec dopouštějí válečných zločinů, jako je tomu v případě Ruska. OSN [obviňuje](#) ruskou armádu ze znásilňování, zabíjení a mučení a útoků na civilní infrastrukturu.

Páchání válečných zločinů je neodmyslitelnou součástí úkolu obsadit svrchované území jiného národa a podmanit si místní obyvatelstvo, jak dokázaly USA a Spojené království v Iráku a Afghánistánu.

Akce Izraele i Ruska nepochybně způsobují nevýslovné utrpení. Pokud však existují rozdíly, odrážejí se hůře na Izraeli než na Rusku.

Izraelská okupace trvá o mnoho desetiletí déle než ruská a po celá tato léta se Izrael nadále dopouštěl válečných zločinů, včetně vytváření stovek nelegálních ozbrojených osad určených výhradně pro Židy na palestinské půdě.

Dále na Ukrajině probíhala občanská válka, v níž před ruskou invazí [zahynulo](#) více než 14 000 Ukrajinců. Přinejmenším část Ukrajinců – převážně její etnicky ruské obyvatelstvo na východě – intervenci Moskvy alespoň zpočátku uvítala. Těžko bychom našli Palestince, který by chtěl, aby Izrael nebo jeho osadníci okupovali jeho zemi.

Uvažuje někdo v NATO o dodávkách kazetové munice Palestincům na obranu? Schválilo by NATO, aby Palestinci stříleli kazetové bomby na izraelské vojenské základny nebo na militarizované osady na okupovaném Západním břehu Jordánu?

A přijalo by NATO palestinská ujištění, že taková munice nebude vystřelena na Izrael, stejně jako přijalo ukrajinská ujištění, že nebude vystřelena na Rusko?

Tyto otázky se zodpovídají samy. V případě Palestinců západní státy nejenže uplatňují dvojí metr. Dokonce se ozyvají jako Izrael, když odsuzují palestinské konvenční útoky na izraelské síly.

Nebezpečné iluze

Tím však pokrytectví nekončí. Annalena Baerbocková, jestřábí německá ministryně zahraničí, minulý týden v deníku Guardian [napsala](#), že její země udělala chybu, když vedla politiku, kterou nazvala „škovou diplomacií“.

Dodala, že Berlín naivně věřil, že politická a ekonomická interakce se Západem „nakloní ruský režim k demokracii“. Místo toho dospěla k závěru, že „Putinovo Rusko zůstane hrozbou pro mír a bezpečnost na našem kontinentu a že musíme organizovat naši bezpečnost proti Putinovu Rusku, nikoli s ním“.

Podle Baerbockové se cesta Evropy vpřed omezuje buď na věčnou válku proti Rusku, nebo na vnucení změny režimu v Kremlu. To vše je nebezpečný nesmysl. Skutečnost, že sebestředné, bludné analýzy tohoto druhu [tak nekriticky opakuji západní média](#), by měla být skvrnou na jejich pověsti.

Baerbock naznačuje, že to byla Moskva, kdo odmítl „naše úsilí o vybudování evropské bezpečnostní architektury s Ruskem“. Rusku však po rozpadu Sovětského svazu nikdy nebylo nabídnuto smysluplné místo v evropském bezpečnostním deštníku.

To silně kontrastuje se zacházením se západním Německem po druhé světové válce. Německo, které bylo sotva zbaveno nacistického režimu, obdrželo prostřednictvím Marshallova plánu masivní americkou pomoc na obnovu svého hospodářství a infrastruktury a brzy bylo přijato NATO jako opora proti Sovětskému svazu.

Rozpad Sovětského svazu v roce 1991 byl řešen zcela odlišně. Nebylo to považováno za příležitost k zapojení Ruska.

Namísto toho USA a jejich západní spojenci odmítli Rusku jak řádný plán pomoci, tak zrušení dluhů ze sovětské éry. Západ dal přednost podpoře slabého prezidenta Borise Jelcina a [trval](#) na tom, aby se zavázal k privatizaci „šokovou terapií“, která ponechala ruskou ekonomiku otevřenou rozkrádání majetku novou třídou oligarchů.

Hanebné ambice

Zatímco se Rusko hospodářsky vyčerpávalo, Washington spěchal, aby svého historického rivala vojensky izoloval a prostřednictvím NATO [přivedl](#) bývalé sovětské státy do americké „sféry vlivu“. Následující americké administrativy rozvíjely a horlivě prosazovaly hubristickou zahraniční politiku známou jako „celosvětová dominance v celém spektru“ [proti](#) svým hlavním velmocenským rivalům, Rusku a Číně.

Putinova popularita mezi Rusy rostla tím více, čím více vystupoval – často pouze rétoricky – jako silný muž, který zastaví expanzi NATO k ruským hranicím.

Na rozdíl od Baerbockových domněnek Moskvu nenadchla „šeková knížka“ NATO. Byla postupně a systematicky zahrnuta do kouta. Postupně se z ní stal vyvrhel.

To není hodnocení pouze „Putinových apologetů“. Strategii NATO rozuměly a varovaly před ní v reálném čase některé z největších osobností americké zahraniční politiky – od George Kennana, otce americké studenoválečné politiky, až po Williama Burnse, [současného](#) ředitele CIA.

V roce 2007, ještě jako americký velvyslanec v Moskvě, napsal Burns diplomatický telegram – později odhalený serverem [Wikileaks](#) -, v němž tvrdil, že „rozšiřování NATO a rozmístění americké protiraketové obrany v Evropě nahrává klasickému ruskému strachu z obklíčení“. O několik měsíců později Burns [varoval](#), že nabídka členství Ukrajiny v NATO by Moskvu dostala do „nemyslitelné“ situace.

Washington tato nekonečná varování svých vlastních představitelů jednoduše ignoroval, protože udržení míru a stability v Evropě nebylo jeho cílem. Tím byla trvalá izolace a „oslabení“ Ruska.

Bidenova administrativa chápe, že si zahrává s ohněm. V loňském roce se sám prezident v poznámce, která pravděpodobně nebyla napsána, odvolával na nebezpečí, že Rusko, které by čelilo porážce na Ukrajině a vnímalo ji jako existenční, by mohlo rozpoutat jaderný „Armagedon“.

Je tragické, že zloville, podvod a zrada NATO znamená, že jedinou alternativou Armagedonu může být pád Ukrajiny – a s ním i zmaření hanebných ambicí Washingtonu na prosazení celosvětové nadvlády.

AUTOR: Jonathan Cook

[ZDROJ](#)

Překlad: zvedavec.news